

Nr 12.

Uppläst och godkänd hos Första kammaren den 16 februari 1911.

— — — — Andra kammaren den 16 — — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen i anledning af justitieombudsmannens framställning till Riksdagen om ändring i 139 § utsökningslagen.

(Lagutskottets utlåtande nr 3.)

Till Konungen.

Uti sin till innevarande Riksdag afgifna ämbetsberättelse har justitieombudsmannen hemställt, att Riksdagen måtte för sin del antaga nedanstående förslag till lag om ändrad lydelse af 139 § utsökningslagen.

Justitieombudsmannens ifrågavarande framställning afser, såsom synes, lindring i visst afseende i det ansvar, som enligt gällande utsökningslag åligger utmättningsman, hvilken gjort sig skyldig till försummelse, hvarom förmäles i 139 och 140 §§ nämnda lag. Enligt allmänna rättsgrundsatser skulle detta ansvar ej sträcka sig längre än till skyldighet för utmättningsmannen att svara för skada, som kan uppkomma af fel eller försummelse i hans tjänst. Denna regel har, såsom justitieombudsmannen framhållit, uppehållits äfven för det fall, att utmättningsmannen, kronofogde eller stadsfogde, låtit försummelse, som här afses, komma sig till last i fråga om försäljning af utmätt fast egendom. Däröfver heter det nämligen i 142 § utsökningslagen endast, att i sådant fall åtgärder, som på utmättningsmannen kunna ankomma, ej genom hans vållande få fördröjas utöfver där angifven tid. Beträffande åter utmätning äfvensom försäljning af utmätt lös egendom stadgas i 139 och 140 §§ nämnda lag, att, om utmätning och försäljning icke i vederbörlig ordning verkställts inom där föreskrifven tid, fogden skall ansvara icke blott för uppkommen skada, utan ända därhän, att — därest ej för utmätningen eller försäljningen mött hinder, som han ej kunnat förekomma — han själf blir ansvarig för det belopp, hvarför utmätning bort ske. Justitieombudsmannen hemställer nu af anförda skäl om sådan lagändring, att sist-

nämnda stränga påföljd må inträda endast i den mån fogden ej förmår visa, att skada af hans försummelse icke uppkommit.

Lika med justitieombudsmannen finner äfven Riksdagen berörda i 139 och 140 §§ utsökningslagen uttalade regel innefatta en hårdhet mot vederbörande tjänsteman, hvilken icke kan anses tillfredsställande motiverad. Af hvad justitieombudsmannen i ämnet anfört framgår fastmer, att densamma kan leda till resultat, hvilka måste betecknas såsom för den allmänna rättskänslan stötande. En borgenär, hvars rätt blifvit, på sätt här åsyftas, åsidosatt, kan i allt fall icke hafva grundadt anspråk att af den inträffade försummelsen njuta en vinst, hvilken utan densamma icke tillkommit honom.

Den brist, som sålunda måste anses vidlåda ifrågavarande stadgande, synes Riksdagen på lämpligt sätt undanröjd genom justitieombudsmannens ifrågavarande förslag, hvilket, såvidt Riksdagen kan finna, tillfredsställande tillgodoser de intressen, hvarom här kan vara fråga.

Under åberopande af hvad sålunda anförts, och då Riksdagen ej heller för öfrigt funnit anledning till anmärkning mot berörda förslag, får Riksdagen anmäla, att Riksdagen, i anledning af justitieombudsmannens ifrågavarande framställning, för sin del antagit följande

Lag

om ändrad lydelse af 139 § utsökningslagen.

Är ej utmätning förrättad och, där lösegendom af annat slag, än i 140 § sägs, tagits i mät, försäljning däraf verkställd inom två månader, sedan kronofogde emottagit de handlingar, som i 54 eller 56 § nämnas, och inom en månad, sedan stadsfogde sådana handlingar emottagit; svare fogden själf för det belopp, hvarför utmätning bort ske, i den mån han ej förmår visa, att skada af dröjsmålet icke uppkommit.

Styrker fogden, att borgenär lämnat gäldenär anstånd med betalningen eller att för utmätning eller försäljning mött hinder, som utmätningssmannen ej kunnat förekomma, vare han från all ansvarighet fri. Möter sådant hinder, bör det, vid äfventyr att det eljest ej må till ursäkt räknas, genast antecknas i den dagbok, som skall af utmätningssmannen hållas.

Stockholm den 16 februari 1911.

Med undersåtlig vördnad.